

Riftborne

Bree Grenwich and Parker Lennox bij Boekerij:

The Ascended

Riftborne

GRENWICH & LENNOX

RIFTBORNE

**Een onoverwinnelijke kracht.
Een allesverslindend verlangen.**

Vertaald door Annick Smithers en Niels van Eekelen

Dit boek bevat thema's en beschrijvingen die door sommige lezers als schokkend of confronterend kunnen worden ervaren. Op pagina 383 vind je een volledig overzicht van de inhoudswaarschuwingen.

ISBN 978-90-492-1466-1

ISBN 978-94-023-3136-3 (e-book)

NUR 334

Oorspronkelijke titel: *Riftborne*

Vertaling: Annick Smithers en Niels van Eekelen

Omslagontwerp: Emma Rogers, bewerkt door Pinta Grafische Producties

Omslagbeeld: © Adobe Stock

Zetwerk: Mat-Zet bv

Kaart: © 2026 Tomislav Tomic

© 2026 Bree Greenwich and Parker Lennox

© 2026 Nederlandse vertaling Meulenhoff Boekerij bv, Amsterdam

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd bestand, of openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch of op enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Tekst- en datamining van (delen van) deze uitgave is uitdrukkelijk niet toegestaan.

All rights are reserved, including those for text and data mining, AI training and similar technologies.

*Voor metgezellen die samen door magische rijken reizen.
Dit boek is een liefdesbrief aan de kracht van vriendschap en
de verbintenissen die zelfs van de duisterste werkelijkheden iets
uitzonderlijks weten te maken.*

Luister mee naar onze door *Riftborne* geïnspireerde Spotify-playlist

Het koninkrijk

Sidhe

Woordenlijst

Aossí (*ies-SJIE*)

Het ras van elfachtige wezens dat op de eilanden Sídhe en Breukdremer leeft.

Sídhe (*SJIE*)

Sídhe is een koninkrijk dat nu over alle Aossí regeert. Het is waar het overgrote deel van dit verhaal zich afspeelt.

Breukdremer

Een eiland ten oosten van Sídhe. Breukdremer is met de grond gelijkge maakt na een opstand tegen de inspanningen van het koninkrijk Sídhe om Breukdremer te koloniseren en de macht in handen te nemen over zijn cultuur, economie en grondstoffen.

Breukdremer Rebelle

Een opstand tegen het koninkrijk Sídhe die uitgroeide tot een regelrechte rebellie en uitmondde in een oorlog tussen de twee naties. De oorlog is twintig jaar voor het begin van dit verhaal ten einde gekomen. Na het slot van de vijandelijkheden is een groep vluchtelingen het staatsburgerschap toegekend in Sídhe. Allen die afkomstig zijn uit Breukdremer worden Breukgeborenen genoemd.

Breukgeborenen

Kinderen gered van de verwoesting van hun thuisland, Breukdremer, die naar Sídhe zijn gebracht. Voordat deze vluchtelingen het staatsburgerschap werd toegekend, zijn ze op hun linkerhand gebrandmerkt met een symbool van eenheid. De overgrote meerderheid van hen is opgevoed in weeshuizen verspreid over het eiland, met de verwachting dat ze zich aanpasten aan de cultuur en samenleving van Sídhe.

Essentie

De magie waarvan het hele rijk doordrongen is, en die zowel het land zelf als de Aossí krachten verleent.

Focus

Elke Aossí is gezegend met een unieke gave, die voor sommigen iets alledaags kan zijn en voor anderen iets uitzonderlijks, en die wordt hun focus genoemd. Het is hoe essentie zich in elk individu manifesteert.

Esprithe (es-PRIETH)

Het pantheon van goden dat wordt aanbeden door de inwoners van Sídhe. Het bestaat uit:

Sibyl (*SI-bil*), de Esprithe van vooruitziendheid;
Conleth (*KON-leth*), de Esprithe van wijsheid;
Niamh (*NIEV*), de Esprithe van dromen;
Ainthe (*AN-je*), de Esprithe van herinneringen;
Eibhlín (*IEV-lín*), de Esprithe van gerechtigheid; en
Fírinne (*fie-REN-je*), de Esprithe van de waarheid.

Luminaria

De hoofdstad van Sídhe.

Emeraal

De grootste stad aan de westelijke grens van Sídhe, ten zuiden van Stormgouw.

Stormgouw

De grootste militaire basis aan de westelijke grens van Sídhe, ten noorden van Emeraal.

Uitspraakgids

Fia (FIE-a)

Laryk (LAA-rik)

Maladea (ma-LAA-dee-a)

Osta (OS-ta)

Rian (rie-AN)

Baelor (BEE-lor)

Draven (DRAA-ven)

Nazul (na-ZOEL)

Een samenvatting:

De geschiedschrijving van Sídhe

Eerste editie

In lang vervlogen tijden besloot het koninkrijk Sídhe, gedreven door een toekomstbeeld van eenheid en welvaart, om zich uit te breiden over de oostelijke zeeën, en nobel het geschenk der beschaving te delen met het volk van Breukdremer. Het koninkrijk streefde ernaar om Breukdremer te verheffen uit zijn staat van wanorde.

In de loop der eeuwen begon het volk van Breukdremer ondanks zijn aanvankelijke onzekerheid de positieve effecten van de invloed van Sídhe in te zien. Overtuigd van het grote potentieel dat Breukdremer herbergde, investeerde Sídhe in infrastructuur, onderwijs en culturele uitwisseling. Die grootmoedige assimilatie was erop gericht om een harmonieuze en vreedzame band tussen de twee landen te cultiveren.

Tragisch genoeg luidde het begin van de Rebelle een duister hoofdstuk in onze gedeelde geschiedenis in. Geradicaliseerde leiders in Breukdremer beriepen zich op oude grieven om het volk op te roepen tegen ons in opstand te komen. Het koninkrijk was gedwongen om de Sídhegarde naar Breukdremer te sturen in een defensieve operatie om de onrust de kop in te drukken en de orde te herstellen.

Het conflict leidde betreurenswaardig genoeg tot grootse verwoesting in Breukdremer. De burgerbevolking belandde in de vuurlinie en onderging de gevolgen van de misleiding van haar leiders. In de nasleep van de strijd opende Sídhe zijn armen voor de ontheemde kinderen van Breukdremer en bood hun onderdak, voeding en de kans op een nieuw leven in het koninkrijk.

Om duurzame vrede en stabiliteit te waarborgen, nam Sídhe maat-

regelen om potentiële opruiers te identificeren en een nieuwe opstand te voorkomen. Het brandmerken van vluchtelingen was een noodzakelijke stap om de orde en staatsveiligheid te garanderen en onze gedeelde toekomst te waarborgen.

1

Voordat ik me in het gevaar stortte, bleef ik even staan aarzelen. Mijn huid tintelde van het verlangen om rechtsomkeert te maken en gewoon terug te lopen naar Luminaria. Al mijn instincten schreeuwden me toe om te vluchten of me te verstoppen – instincten die ik mijn leven lang had verfijnd. De avondlucht was zo klam dat het voelde alsof er een natte deken over me heen hing, met een sterke geur van aarde en een hint van bloemen.

Een met kaarsen verlicht pad had me van de stad naar het Dal gebracht, een vallei genesteld tussen de glooiende heuvels en de knoestige omhelzing van het bos. Rookpluimen walmden op tot boven de boomtoppen, en de gouden gloed van vlammen scheen uit vuurkuilen verspreid over de open plek onder me. Overweldigd door een mengeling van zenuwen en nieuwsgierigheid keek ik uit over de glinsterende vallei.

Ik kon de doordringende combinatie van alcohol, zweet en hormonen die in de lucht hing bijna proeven, en die werd vergezeld door de bijzondere, jammerende en jengelende tonen van Sídhe muziek. De melancholieke melodie deed een rilling over mijn rug lopen en probeerde me te verleiden om mezelf in de muziek te verliezen.

Esprithe nog aan toe, Fia. Dat is magie.

Ik verplaatste mijn gewicht en pakte de krat van ruw hout in mijn handen steviger beet. Na een lange dag druk werk om tonicums te brouwen voor de Sídhe adel en hun belachelijke feest was het een constant gevecht om nog enigszins helder te blijven.

Als ze hun bestellingen maar niet zo verdomd laat hadden geplaatst, was dit allemaal niet nodig geweest. Dan was ik hier niet geweest. Maar de Sídhe elite gaf bar weinig om het dagelijkse leven van het gewone volk. Die had belangrijker zaken aan het hoofd.

Ik keek abrupt omhoog toen een lichtwever flitsende lichtstralen de

lucht in wierp die de wolken uiteendreven als een rivier door de hemel.

Op grondniveau wervelde een caleidoscoop van satijnen jurken waar de Aossí hun groepsdans deden.

Schoonheid kon bedrieglijk zijn, en was dat vaak ook. Net zoals gifslangen voordat ze toesloegen hun prooi afleidden met hun glinsterende schubben. De adellijke stand was net zo, hypnotiserend, maar daardoor juist zo dodelijk.

Ik hoefde alleen de helling nog maar af te lopen en ik was bij hen. Een minuutje, en ik verkeerde onder hen.

Helaas leverden de grillen van dit volk en zijn extravagante feesten een stuk meer geld op dan een gemiddelde dag in de Apotheek, dus was het niet echt een optie om hun klandizie te weigeren.

En wat belangrijker is, hoe moet de elite in vredesnaam het gewenste niveau van losbandigheid bereiken zonder een mooie selectie euforieopwekkende middeltjes?

Het dwaze gevoel van dapperheid dat ik in de Apotheek ergens vandaan had getoverd, was volledig weggesmolten. Eigenlijk had Eron deze levering horen af te handelen. Net zoals hij al de hele dag af en aan liep met kratten. De enige reden dat ik had aangeboden om deze laatste zelf te brengen, was omdat de weeën van zijn vrouw waren begonnen. Een dom idee. Dat had ik toen al geweten, maar nu ik hier was, voelde het echt als een dodelijke vergissing.

Ik was een Breukgeborene, een van de velen die na de Breukdremer Rebelle naar Sídhe waren overgebracht en waren gebrandmerkt met een symbool van eenheid. *Want niets symboliseert eenheid zo duidelijk als een brandmerk om aan te geven dat je anders bent.* Ik wierp een blik omlaag op mijn linkerhand, waarop de twee serpente van Sídhe zich opolden rondom het gewei van Breukdremer.

Ik heb tenminste handschoenen aangedaan.

Ik was drie geweest toen de schepen ons hiernaartoe hadden gebracht. Te jong om me gezichten te herinneren, of stemmen, of zelfs ook maar de namen van de personen die me ter wereld hadden gebracht. Het merendeel van de Breukgeborenen kinderen was zonder bezittingen gearriveerd, maar op een of andere manier had ik een gouden armbandje gehad dat ik de hele overtocht bij me had weten te houden – het enige bewijs dat ik had dat ik ooit bij iemand had gehoord. Dat iemand genoeg van me had gehouden om het snel even om mijn dunne polsje te doen voordat alles in vlammen was opgegaan.

Hoewel weinigen van ons herinneringen hadden aan de Rebelle die twintig jaar geleden de kop was ingedrukt, kende iedereen in Sídhe wel iemand die in de oorlog was gestorven. En heel wat van hen wilden dat wij daar met onze levens voor betaalden.

Een vlaag van woede kwam in me op, maar die werd onmiddellijk gevolgd door barstende hoofdpijn die alle gedachten uit mijn hoofd verdreef. Ik knee mijn ogen dicht.

Ooit was de vloek die in me leefde niet meer geweest dan een vage aanwezigheid op de achtergrond van mijn geest. Nu dreigde hij continu tot uitbarsting te komen en lag hij net onder het oppervlak te loeren op de kans om los te breken.

En als hij eenmaal is losgebroken...

Die gedachte maakte ik niet af. Ik haalde diep adem en zette mijn voeten schrap in de natte aarde.

Mijn hart ging wild tekeer, maar ik negeerde het en stapte naar voren door de dikke lucht doortrokken van een mengeling van parfum en brandend hout.

Met de krat als een schild voor me gehouden en mijn lichaam erachter zo klein mogelijk gemaakt liep ik door de schaduwen van de bomen verder over het onverharde pad.

Ik hoopte dat de feestgangers al lang genoeg van hun elixers genoten hadden om het gewenste effect te bereiken. Het zou een stuk eenvoudiger voor me zijn om deze menigte te doorkruisen als iedereen beneveld was, hun gedachten troebel en hun benen wankel.

Ik strekte mijn nek om over de woelende massa lichamen heen te turen op zoek naar Ma's kraam.

Ah, daar staat hij.

Zo onopvallend mogelijk baande ik me een weg naar de overzijde van het Dal, waar Ma's tonicums uitgespreid stonden op een tafel verlicht door fonkelende kaarsen en versierd met bloesems uit het hele rijk. Ik moest een opwelling van ergernis onderdrukken. Ma had een talent voor medicijnen dat ronduit revolutionair was, maar dit was waarom ze herinnerd zou worden: de libidoversterkende drankjes waarvan ze de Sídhegarde en hun respectloze aanhangers voorzag.

Mijn schouders begonnen te branden, en ik moest nodig de krat neerzetten. Hij glipte bijna uit mijn handen voordat ik hem op tafel kon zetten, en de flesjes kletterden rinkelend tegen elkaar aan.

Ik keek rond naar iemand die toezicht hield op de kraam, maar zag

niemand. Uiteindelijk begon ik de flesjes maar gewoon zelf uit te pakken en op de tafel te zetten.

Dit was de eerste keer dat ik me ook maar bij een van deze feesten in de buurt had gewaagd, maar ik wist wat ik kon verwachten. Ze waren een van Ma's favoriete onderwerpen om over te roddelen tijdens onze saaier uurtjes in de Apotheek. Op een avond als deze kwamen alle standen bijeen om schuimbekkend toe te kijken terwijl hun militaire idolen door de menigte paradeerden. Daarbij deden ze zich tegood aan culinaire hoogstandjes, en benevelen ze hun geest met bitterbier, speciale tonicums en zelfs Bloeddoornwijn, om aan het eind van de nacht dronken naar huis te stommelen en niets dan chaos achter te laten in hun kielzog. Een bende die iemand anders maar weer mocht opruimen.

Maar dit was een bijzondere avond. Vanavond zou generaal Asvoorde zich onder het volk begeven.

De koning en koningin begaven zich met regelmaat onder het volk van de hoofdstad om parades, festivals en officiële ceremoniën bij te wonen, en daarbij spraken ze vaak vol lof van ene Laryk Asvoorde. Maar de man zelf was een enigma. We hoorden weleens dat iemand de generaal stil de barakken van de Sídhegarde binnen had zien glippen na een avond in een van de exclusievere salons die Luminaria te bieden had, maar altijd uit de tweede hand, en slechts weinigen hadden hem ooit met eigen ogen gezien. Ik vermoedde dat de menigte op die raadselachtigheid afkwam als vliegen op de stroop.

Als ik snel genoeg was, lukte het me misschien om me uit de voeten te maken voordat hij zijn intrede maakte.

Maar dan moest het me wel een beetje meezitten.

En dat deed het nooit.

Ik had pas drie rotflesjes uit de krat gehaald toen er achter me een vertrouwd gilletje weerklonk. Na even diep ademen om mezelf tot kalmte te manen draaide ik me om en werd begroet door de fel zeegroene ogen van Osta, die bijna op en neer stuitte van enthousiasme.

Mijn beste vriendin mocht dan net als ik een Breukgeborene zijn, maar Osta wist die scheidslijn met veel meer gemak te hanteren dan ik. Zij kon over straat lopen met alleen haar mouwen iets omlaag getrokken, haar brandmerk open en bloot, en toch opgaan in de menigte. Waar ze ook kwam, ze voelde zich overal prima thuis en straalde dat ook uit.

Donkerblauwe zijde hing in glinsterende plooien om haar lichaam, als de blaadjes van een bloeiende bloem.

Haar bronskleurige haar hing in perfecte, lange krullen tot op haar rug. Haar huid had een gouden glans.

Als Osta de personificatie van het leven was, was ik de levende incarnatie van de dood.

Ik wierp een blik omlaag op mijn eigen bloes, bekleet met sporen van kruiden, en gekreukelde broek, en voelde mezelf rood aanlopen.

‘Fiiiiiiaa!’ zong Osta terwijl ze haar armen om me heen sloeg, en ik kon de zoete geur van wijn op haar adem ruiken.

‘Ik kan niet geloven dat je hier bent! Al had ik nooit gedacht dat je je zou vertonen in zulke...’ Ze deed een stap naar achteren en nam mijn slonzige vertoning in zich op. ‘Zullen we even snel naar het atelier rennen? Het is niet ver, en ik heb een heel rek aan kleren die je schitterend zouden staan!’

Ik bracht mijn handen omhoog naar mijn haar en probeerde het naar achteren te harken. ‘Bedankt voor het verre van subtiele commentaar over hoe verschrikkelijk ik eruitzie... maar ik ben niet van plan om langer te blijven dan strikt noodzakelijk. Ik ben hier alleen als gunst voor Eron om deze krat te brengen, en dan maak ik weer –’

‘Je bent er nu toch, blijf even! Een uurtje maar!’ Ze greep mijn groezelige handen vast en keek me aan met een smekende blik in haar ogen. Osta wist altijd heel goed hoe ze op emoties moest inspelen.

En omdat het mij ook nooit eens meezat, was dat net het ogenblik dat er trompetgeschal door het Dal klonk.

De zee van Aossí spleet om de koninklijke processie vrij baan te geven naar een podium in het midden van de open plek.

Naast me stuiterde Osta klappend in haar handen op en neer, en richtte zich op haar tenen op om de koning en koningin beter te kunnen zien. Het koninklijke echtpaar was gekleed in fonkelende, smaragd-groene gewaden en bewoog met een elegantie die alle aandacht opeiste. Toen ze eindelijk bij de tronen op het podium stonden, draaiden ze zich hand in hand samen rond om even te wuiven voordat ze erop plaatsnamen.

Een golf feestgangers duwde zich struikelend langs me heen, en ik volgde met mijn blik de stroming van de menigte. Er was een figuur verschenen op het podium aan de zuidkant.

Generaal Laryk Asvoorde.

Zowel de mannen als de vrouwen wierpen zich zowat aan zijn voeten. Ze riepen hem lof toe en bezwijmden van verrukking als hij hun kant op keek.

Mijn ogen zakten bijna dicht van vermoeidheid, maar het bleek dat ik er nog prima mee kon rollen.

Het was niets persoonlijk tegen de generaal – ik had gewoon net zo’n hekel aan de Garde als zij aan mij.

Als ik ook maar iets verkeerd deed, kon ik zomaar verdwijnen. Of om het leven komen bij een confrontatie die dan ongetwijfeld zou worden afgedaan als een onfortuinlijk ongeval waar niemand iets aan kon doen. Het feit dat de Breukgeborenen in Sídhe woonden, werd niet zomaar geaccepteerd, maar gezien als iets wat geduld moest worden. Ze zagen ons als een infectie in hun samenleving, hoe goed ze hun minachting meestal ook verborgen hielden onder een vernis van beleefdheid.

Ik knarsetandde en bracht mijn aandacht weer bij het hier en nu.

Toen de generaal naar voren stapte op het podium en om zich heen keek, was het alsof er een elektrische lading door de menigte trok. Elk oog was op hem gericht.

Koperkleurig haar hing in losse golven over zijn schouders, en zelfs vanuit mijn positie kon ik zien dat zijn scherpe gelaatstrekken opvallend waren – tot en met het litteken dat van zijn rechteroog over zijn wang liep.

Hij was langer dan de gemiddelde Aossí, en zelfs onder de lagen van zijn Garde-uniform was het onmiskenbaar hoe sterk zijn pezige lichaam eruitzag.

‘Wauw.’ Osta’s mond hing open, een cirkeltje roze lippenstift.

Ik wist niet goed wat voor beeld ik in mijn hoofd had gehad van onze meest gevierde generaal, maar dit was het niet.

Hoe graag ik ook had gedaan alsof het me niets deed, het viel niet te ontkennen dat de man adembenemend knap was. Als je een zwak had voor opgeblazen eikels met grootheidswaanzin, tenminste.

De generaal glimlachte zijn liefhebbende fans toe, en ik had kunnen zweren dat ik de hele menigte letterlijk een zucht hoorde slaken. Ik vroeg me af of er iemand zo ‘gelukkig’ zou zijn om zijn aandacht te trekken. Misschien zouden een paar Aossí vannacht van zijn gezelschap mogen genieten.

Het was niet alsof het hele feest toch niet al gonsde van de sensuele spanning – de lucht was er dik en benauwend van.

De generaal draaide zich om en keek met een verfoeilijk charmante glimlach op zijn gezicht uit over de honderden koppen sterke menigte. Zijn ogen dwaalden over iedereen rond tot zijn blik de mijne kruiste en bleven toen even hangen. Het voelde alsof alles heel stil werd, en ik haalde geen adem totdat zijn ogen weer verder zwierven.

‘Zullen we proberen dichterbij te komen?’ fluisterde Osta, alsof ze bang was dat iemand ons zou horen. ‘Ik wil de koningin de kans geven om mijn jurk te zien!’

Het was al vrij vroeg duidelijk geworden in welke richting Osta’s focus lag. Zij was destijds twaalf geweest, ik veertien, en we woonden al elf jaar in het Eenheidstehuis.

Hoewel Osta een tikje blind kon zijn voor hoe mensen waren, konden niet-levende dingen niets voor haar verborgen houden. Ze was altijd al een erg nieuwsgierig kind geweest en had altijd alles willen bekijken en vragen gesteld waar andere kinderen niet eens op waren gekomen. Dat maakte deel uit van wat haar zo getalenteerd maakte in het ontwerpen van kleren. Ze kon naar iets kijken en onmiddellijk zien hoe het het beste tot zijn recht zou komen.

‘Ik weet niet of dat zo’n best idee is. Als ze mij in deze kleren zien... goeie kans dat ze het als een belediging zouden opvatten als ik me te dicht bij de tronen waagde.’ Ik trok mijn mouw omlaag om er zeker van te zijn dat mijn brandmerk goed bedekt was.

‘O... Nou, laat mij dan m’n rondje maken en beloof me dat we minstens één drankje doen voordat je naar huis gaat.’

Voor mijn beste vriendin kon ik deze martelgang nog wel iets langer ondergaan.

‘Oké, beloofd. Ik ga wel wat rondlopen... en m’n best doen om zo min mogelijk uit de toon te vallen,’ mompelde ik, al had ik meteen spijt van mijn woorden. ‘Kom me maar zoeken als je klaar bent. Maar doe er alsjeblieft niet te lang over.’ Mijn vermoeidheid klonk door in mijn stem. Ik gebaarde naar haar dat ze moest gaan, maar ze bleef nog even staan en nam me in zich op.

‘Fia... is alles goed? Je hebt donkerder schaduwen onder je ogen dan normaal. Krijg je wel genoeg slaap?’ fluisterde ze, en ze boog zich naar me toe. ‘Heb je weer last van nachtangsten?’

‘Maak je niet druk, Osta. Ik heb gewoon een lange dag gehad. Ga nu maar iedereen je jurk laten zien.’ Ik verborg mijn trillende handen op mijn rug. Ik was vermoeider dan normaal, en het kostte altijd meer

inspanning om mijn kracht in bedwang te houden als ik aan slaaptekort leed. Zodra Osta uit het zicht was verdwenen, maakte ik me weer uit de voeten naar de buitenrand van het feestgedrang. Een paar blikken volgden me, en ik voelde een koude rilling over mijn rug lopen.

Het was niet makkelijk om de dolende aandacht van vreemden te ontwijken als je eruitzag zoals ik. Iedereen had altijd kunnen aanvoelen dat iets aan mij anders was. Natuurlijk waren er genoeg Aossí die unieke trekjes hadden. Ik had gewoon de pech dat ik beschikte over een bijzonder verontrustende combinatie van unieke trekjes.

Het enige uiterlijke kenmerk dat me ten goede kwam, waren mijn iriserende ogen – ware het niet dat die in eeuwige schaduw waren gehuld door de schaduwen onder mijn ogen. Die duisternis waaierde uit en streed om de overhand met de bleekheid van mijn huid. Ik was me er goed van bewust dat ik altijd overkwam alsof ik leed aan slapeloosheid. Maar hoeveel rust ik in werkelijkheid ook nam, het veranderde niets aan hoe vermoeid ik eruitzag.

Er waaide een zachte bries door het Dal, en verfrissend koele lucht kustte mijn huid en schudde me wakker uit mijn gedachten.

Hoe verder ik bij de drukte vandaan liep, hoe helderder mijn zintuigen voelden. Tussen een groepje bomen bovenaan de helling bleef ik even staan. Ik had hiervandaan mooi uitzicht op de lichtjes en de dansende lichamen een eind onder me.

De generaal wisselde achteloos van danspartner, de ene na de andere. Heel even kruiste zijn blik opnieuw de mijne, en mijn adem stokte in mijn keel. Het was alsof hij in de gaten hield waar ik was gebleven.

Houdt hij me echt in de gaten?

Hij had nog dezelfde intense blik in zijn ogen als eerder, met iets wat ik niet goed kon plaatsen – iets duisters en... bedwelmends. Het voelde alsof zijn ogen een gat door me heen brandden, en ik kreeg een gevoel van gewichtloosheid. Ik rukte mijn blik van hem los en wankelde een paar stappen naar achteren, waardoor het feest uit mijn zicht verdween.

Een gevoel van onbehagen zonk tot diep in mijn botten. Ik had er een hekel aan als mensen naar me starden.

De bries werd sterker, en ik ving een zoete geur op – die van lelietjes-van-dalen. Die bloemen was ik in geen eeuwigheid meer in het wild tegengekomen, en handelaars hadden ze maar zelden op voorraad.

Misschien helpt het me kalmeren als ik even vlug op strooptocht ga.

Ik volgde de geur het bos in, op zoek naar de witte klokjes in het